

## OPINIA

Dnia 23 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu prośby ppłk. rez. R.J. skazanego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt So17/21, zmienionym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., w sprawie I KA 16/22 - o ułaskawienie,  
na podstawie art. 563 k.p.k. i art. 564 § 2 k.p.k.

**prośbę o ułaskawienie skazanego zaopiniował pozytywnie.**

## UZASADNIENIE

Ppłk. rez. R.J. został skazany prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2022 r., w sprawie o sygn. akt So 17/21, zmienionym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt I KA 16/22 - za przestępstwa: z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.; oraz dwa z art. 231 § 2 k.k. – wszystkie popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku ograniczenia wolności polegającą na pozostawaniu w określonym miejscu w dyspozycji przełożonego w czasie od zakończenia zajęć służbowych przez 4 godziny 2 dni w tygodniu; nadto orzeczono podanie wyroku do publicznej wiadomości oraz przepadek korzyści majątkowej za popełnienie przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w kwocie 1365,30 zł.

Kara została wykonana przez skazanego w całości: obowiązek naprawienia szkody w dniu 9 czerwca 2023 r.; podanie wyroku do publicznej wiadomości w dniu 12 maja 2023 r.; także koszty i opłaty zostały uiszczone przez skazanego w całości. Ppłk. rez. R.J. rozpoczął odbywanie kary roku ograniczenia wolności od dnia 30 maja 2023 r. Jak wynika z analizy zarówno akt niniejszej sprawy, jak i z uzasadnienia postanowienia Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31 marca 2025 r. w przedmiocie ułaskawienia, skazany karę tę wykonywał sumiennie i nienagannie. Postanowieniem tego Sądu z dnia 12 lutego 2024 r., sygn. Ko 11/24, uwzględniono wniosek Dowódcy Generalnego Rodzaju Sił Zbrojnych w Warszawie i na mocy art. 230 § 1 k.k.w. w zw. z art. 83 k.k. - zwolniono ppłk. rez. R.J. od reszty kary roku ograniczenia wolności, uznając ją za wykonaną. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 27 lutego 2024 r.

W dniu 6 listopada 2024 r. skazany ppłk. rez. R.J. wystąpił z prośbą do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o ułaskawienie poprzez zatarcie skazania wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2022 roku, w sprawie o sygn. akt So 17/21. Prośba do tego Sądu wpłynęła 8 listopada 2024 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 31 marca 2025 r. prośbę zaopiniował negatywnie, gdyż zdaniem tego Sądu – skrótowo rzecz ujmując – „nie zaszły żadne nieznane wcześniej okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie w stosunku do skazanego przywileju łaski”.

Sąd Najwyższy uznał jednak, że w realiach faktycznych niniejszej sprawy, zachodzą podstawy do pozytywnego zaopiniowania prośby o ułaskawienie złożonej przez ppłk. rez. R.J.

Zgodnie z art. 563 k.p.k., rozpoznając prośbę o ułaskawienie sąd w szczególności ma na względzie zachowanie się skazanego po wydaniu wyroku, rozmiar wykonanej już kary, stan zdrowia skazanego i jego warunki rodzinne, naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem, a przede wszystkim szczególne wydarzenia, jakie nastąpiły po wydaniu wyroku.

Patrząc z tej perspektywy na sytuację skazanego, stwierdzić trzeba, iż występując z prośbą o ułaskawienie wykazał, że jego sytuacja osobista i rodzinna przemawia za wcześniejszym zatarciem skazania, o co wystąpił.

Wprawdzie kwestie związane z przedmiotem ustaleń i rozstrzygnięć orzekających w sprawie skazanego sądów nie mogą być kwestionowane w postępowaniu ulaskawieniowym, jednak stanowią istotne tło dalszych rozważań. Fakt, że skazany wykonał bardzo rzetelnie wszystkie nałożone na niego obowiązki i przestrzegał porządek prawny, świadczy o nim pozytywnie. Ocena ta znalazła odzwierciedlenie w korzystnym dla niego postanowieniu Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 lutego 2024 r., którym zwolniono go z reszty kary ograniczenia wolności. Karalność skazanego z pewnością utrudnia mu podjęcie odpowiedniej dla jego wiedzy i doświadczenia pracy. Analiza akt przedmiotowej sprawy potwierdza stanowisko skazanego, iż rodzina jego znalazła się w trudnej sytuacji. Skazany jest emerytem, nie posiada majątku o większej wartości, a mieszkanie, w którym zamieszkuje z rodziną obciążone jest kredytem hipotecznym, ma na utrzymaniu studiującą córkę, a wydatki na jej kształcenie są poważnym obciążeniem dla rodziny. Postawa ppłk. rez. R.J. wyraźnie wskazuje, że cele kary z art. 53 k.k. zostały w pełni osiągnięte, zarówno jeśli chodzi o dyrektywę społecznego oddziaływania, jak i dyrektywę zapobiegawczą – wychowawczą. W sytuacji, gdy w postępowaniu wykonawczym wręcz podkreślano sumienną i wzorową postawę skazanego, dalsze utrzymywanie wobec niego prawnych skutków wyroku skazującego byłoby sprzeczne z zasadami sprawiedliwości społecznej, co ze względów humanitarnych trudno byłoby zaakceptować.

W tym stanie rzeczy należało przychylić się do prośby skazanego ppłk. rez. R.J. uznając, że wobec wykonania kary i pozostałych obowiązków oraz nienagannej postawy skazanego już po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego, wskazaną uciążliwość pozbawioną względów resocjalizacyjnych, można zniwelować zastosowaniem prawa łaski poprzez zatarcie skazania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy zaopiniował prośbę pozytywnie.

[WB]

[r.g.]

